ЕНЕРГОАТОМ ENERGOATOM
ЧИСТА ЕНЕРГІЯ МАЙБУТНЬОГО

Енергетик

ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКА АЕС НАЕК «ЕНЕРГОАТОМ»

Випуск 29, 28 липня 2022 року

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

Слава Україні! Слава її захисникам!

Триває шостий місяць нашого спротиву.

Сьогодні відзначаємо День української державності, який встановлено Указом Президента Володимира Зеленського 24 серпня 2021 року.

Цей день покликаний утверджувати спадкоємність понад тисячолітньої історії українського державотворення. Вона засвідчується першими згадками про заснування міста Києва, про історичні події, пов'язані з діяльністю видатного державотворця князя Київського Володимира. Саме в стольному граді починалося православ'я та бере початок старослов'янська мова, правонаступницею якої є сучасна українська мова.

Зародження нашої державності ми відзначаємо в день її розквіту – день хрещення Київської Русі-України та день пам'яті святого рівноапостольного князя Володимира. Прийняттям у 988 році християнства він засвідчив європейський цивілізаційний вибір Київської Русі.

Під час війни День української державності покликаний протидіяти дезінформації, зокрема, історичним фейкам, що розповсюджує держава-агресор. Крім того, це свято вкрай важливе для подальшої консолідації українського суспільства в ці складні для нас часи. Пам'ятаймо наше коріння і наше минуле!

Слава Україні!

Ігор ПОЛОВИЧ, генеральний директор ВП ПАЕС

МИ РАЗОМ!

Атомники передали надсучасний дрон та захисну амуніцію воїнам на передову

У цей непростий для країни час Південноукраїнський енергокомплекс продовжує активно допомагати захисникам України. Днями військовим передали дрон, бронежилети та комплекти інструментів.

19 липня працівники атомної електростанції передали надсучасний дрон одному з розвідувальних підрозділів Збройних Сил України. Квадрокоптери - це очі піхоти та артилеристів, адже те, що здатен побачити пристрій з повітря, може не розгледіти військовий на землі.

«Підказуйте нашим артилеристам точні координати ворога, щоб їм було зручніше нищити ворога. Ми завжди раді вам допомогти. Бережіть себе! Разом до перемоги!», - висловив свої побажання військовим генеральний директор ВП ПАЕС Ігор Полович.

Вартість дрона склала більш як 900 тисяч гривень. Його придбали за кордоном коштом профспілкових внесків працівників Південноукраїнського енергокомплексу.

Продовження на другій сторінці

МИ РАЗОМ!

Атомники передали надсучасний дрон та захисну амуніцію воїнам на передову

Закінчення.
Початок на першій сторінці.

Пошуком і комплектуванням пристрою займався благодійний фонд «Берегиня Південь», а саме Сергій Самчинський, якого добре знають у місті енергетиків. Це вже не перша допомога для розвідників від атомників. Військовий з позивним «Ріхтор» охоче продемонстрував працівникам відео з успішним виконанням бойового завдання безпілотним літальним апаратом, який отримали минулого місяця.

Окрім цього в рамках акції «Допомога захисникам України» нацгвардійці, які виконують завдання в Миколаївській і Херсонській областях отримали 110 бронежилетів. Захисна амуніція пройшла процес сертифікації в Києві і повністю відповідає всім вимогам та стандартам. До того ж, бронежилети було перевірено військовими безпосередньо на полігоні.

Також бійцям Міністерства оборони України передали комплекти інструментів для полегшення догляду за військовою технікою в польових умовах. На виконання цієї заявки було виділено 80 тисяч гривень.

Наразі комісія з визначення напрямів благодійної допомоги працює над придбанням приладів нічного бачення, електронних дальномірів та планшетів.

Разом з допомогою від атомників на фронт відправилися патріотичні браслети-обереги, які виготовили діти для підтримки наших військових. Кроки до перемоги не бувають малими. Кожен внесок однаково важливий, адже наближає Україну до заповітної мети.

***

11 липня відбулася спільна акція благодійного фонду «Берегиня Південь», профспілкового комітету ВП ПАЕС і працівників ВП ПАЕС - учасників акції «Допомога захисникам України». Спільними зусиллями сформована та відправлена посилка з необхідними речами, як то: папір для друку оперативних карт, комутаційні шнури, засоби гігієни та солодощі. Допомога призначена для оперативно-тактичного угрупування, яке виконує бойові завдання на передових рубежах Донецької області. В ньому проходять службу южноукраїнці, а до командного складу входить керівник одного з підрозділів ВП ПАЕС.

За кошти працівників Південноукраїнської АЕС для військових ЗСУ в рамках акції «Допомога захисникам України» придбано чергову партію обладнання. 11 липня «Новою поштою» на фронт відправлено бензиновий генератор, чотири порошкові вогнегасники та IP -телефон для забезпечення бойового підрозділу електроенергією та зв'язку в польових умовах.

Посилка призначена для військової частини, яка виконує бойові завдання на передових рубежах Запорізької області.

Світлана КОСТЕНЮК
Галина НАЗАРОВА

МИ РАЗОМ!

Незламний батальйон

Незламні. Так називають себе дівчата з благодійного фонду «Незламні волонтери». Вже місяць, як вони отримали офіційний статус, хоча працювати почали набагато раніше. Один із напрямів – допомога переселенцям.

Без офіційного статусу на добровільних началах волонтерки почали працювати майже від перших днів війни. Ми ж познайомились з ними у травні, коли на цьому ж місці у той самий час разом із представниками Миротворця активістки роздавали гуманітарну допомогу южноукраїнським переселенцям. Минулого тижня робили те саме, але вже у співпраці з іншими небайдужими.

Сергій Андрієнко з Миколаєва і сам має статус внутрішньо-переміщеної особи. Саме за його участі з обласного центру привезли чергову партію гуманітарної допомоги. Познайомившись із «незламними» дівчатами, побачив, як реально може допомогти таким, як він сам. Минулого четверга цей тандем організував продуктові набори для майже 140 родин южноукраїнських переселенців. Схема роботи дуже проста. Дівчата збирають заявки, Сергій знаходить потрібне та доставляє в Южноукраїнськ. «Наша робота – це своєрідний ланцюг. Один фонд займається крупами, другий – памперсами, інший консервами. Ми звозимо усе на один склад в Миколаєві і потім вже формуємо набори для людей, які їх потребують», - каже чоловік.

Набори формують зважаючи на потреби переселенців. «У нас є група в Вайбері «Допомога переселенцям Южноукраїнська». Вона дуже велика. Коли з'являється можливість допомогти, ми на декілька днів виставляємо спеціальну форму – таблицю. Люди її заповнюють, вносять свої дані. У разі необхідності, ми ці дані уточнюємо та перевіряємо. Зазвичай, на заповнення форми дається декілька днів. Потім збір закривається і ми створюємо нову групу в Вайбері вже для тих, хто подав заявку. Там вже пишемо, коли і де будемо видавати гуманітарну допомогу», - описує алгоритм дій голова благодійного фонду «Незламні волонтери» Лілія Мусенко.

Цього разу в продуктових наборах було декілька кілограмів рису та макаронів, паштет, рафінована олія. Родинам з маленькими дітками привезли памперси та спеціальне харчування. Дівчата кажуть, що для отримання допомоги попередня реєстрація є обов'язковою, як і довідка про статус ВПО. Від 24 лютого такий документ в нашому місті вже отримали більше 2600 осіб. У кожного з людей своя історія та власний біль. «Допомагають продуктами та й не тільки. Зараз нам необхідно усе, тому що дуже важко. Оренда квартири обходиться дорого, тому, навіть, якщо працюєш, допомога потрібна», - говорить Анастасія. Вона з родиною приїхала з Сєвєродонецька. З дому війна їх вигнала вдруге. У 2014 році – тікали з Луганська. Дівчину доповнює Тетяна з Миколаєва: «Переселенські» виплати, ви самі розумієте, невеликі. Майже всі ці кошти йдуть на проживання. Тому, велике дякую волонтерам за те, що нас підтримують. А взагалі, все добре. Дякую! Южноукраїнськ – взагалі молодець. Тут настільки добрі люди, я вам скажу. Усім велике дякую!».

Така акція від незламних волонтерів відбулася вже вп'яте. Дівчата співпрацюють з іншими благодійними фондами, депутатами міської ради, підприємцями, небайдужими городянами. Однак, ВПО – це не єдиний напрям діяльності їхнього благодійного фонду. «Переважно ми допомагаємо бійцям. ЗСУ, НГУ, ТРО – ми скрізь. Хлопці нам говорять про свої потреби, ми швиденько усе шукаєм. Для цього звертаємось до містян, вони допомагають дуже сильно і усім чим можуть. Люди приносять смаколики, щось купують, щось виготовляють власноруч, інші перераховують гроші на офіційний рахунок благодійного фонду», - розповіла ще одна представниця благодійного фонду «Незламні волонтери» Ганна Щербонос.

Дівчата не зупиняються. Окрім українських благодійних фондів, налагоджують роботу із закордонними. Кажуть, роботи багато, але ж вона наближає Україну до перемоги.

Ірина ПАВЛОВА

В УСІХ НА УСТАХ

Південноукраїнськ чи Гард?

Южноукраїнці дали старт процесу перейменування свого міста: на офіційному сайті було ініційовано голосування за варіанти назв. Наразі найбільше голосів набрали дві — Південноукраїнськ та Гард. Ініціатор повернення місту історичної ідентичності — поет та громадський діяч Олександр Кучеренко (Сашко Обрій) висловив свої аргументи в інтерв'ю.

— Чому пропонуєте перейменувати Южноукраїнськ саме на Гард? На що опирається Ваша думка? Чому саме таку назву має носити місто?

— Найперший аргумент мій, хоча не факт, що він є аргументом для місцевого населення, — це історична назва місцевості. Є книжка Октябрини Ковальової «Бугогардівська паланка». І там є згадки в численних джерелах саме Гарду. Є там і мапи... Зараз конкретно ніхто не скаже, де був Гард, але в будь-якому разі, безперечно, і це підтверджують археологічні розкопки, він був на цій території. Зокрема, Микола Товкайло, археолог і кандидат історичних наук, 40 років займався археологічними розкопками тут. Як підтверджують його розкопки на острові Гардовий (інша назва Клепаний), який знаходиться під профілакторієм атомної станції, за пару кілометрів від міста нижче за течією, саме в урочищі Гард, на острові Гардовий були козаки, їхня застава, фортеця, а на протилежному березі були вже турецькі володіння.

Чому Гард? Бо функцією цієї паланки був захист південних українських земель від турецьких набігів. Саме біля цього острова є три скелі Сова, Брама і Пугач — це козацькі ще назви. І там були річкові пороги дуже сильні. Виходить, це природній бар'єр з обох боків острова.

— Що змінить повернення історичного найменування в більш глобальному сенсі — світоглядному, у впливі на населення та наступні покоління, в тому, що місто поверне свою історію?

— Чому я так заглиблююсь в цю давнину, що це може дати зараз і в майбутньому? Це наше історичне минуле, яке затиралося різними шляхами — зокрема, російська імперія підбиралась під цю Бугогардівську паланку. І взагалі, вона знаходилася між трьома імперіями — Річчю Посполитою, Османською імперією і російською імперією.

По суті, Гард — це була фортеця, яка займалась захистом південних українських земель. І російська імперія по шматку відгризала північну частину цих територій і всілякими методами поневолювала людей. І навіть коли Запорізька Січ пішла під протекторат російської імперії, то до останнього Гард залишався оплотом вольності. І гайдамацькі повстання звідси йшли, люди базувалися тут ті, які були невдоволені політикою російської імперії. Це була найбільш віддалена від росії земля, і тут збігався такий люд, найбільш незгідний з колоніальною політикою. Ясна справа, що потім прийшов радянський союз, в 1975 році збудували місто атомників Южноукраїнськ — до речі, не на порожньому місті, а на половині села Костянтинівка, яке бульдозерами зрівняли з землею, і поставили це місто. Все це: радянський союз, атомна станція, 45 років минулого — по суті, це не є історія. Що таке 45 років в порівнянні зі століттями? Та історія — історія Гарду — є набагато глибша, і вона має свою ідентичність. Назва Южноукраїнськ або Південноукраїнськ, калька, якою його хочуть перейменувати, — це є колоніальна назва. Вона не має роду-племені, вона не має ніякого навантаження. Це відбиток етноциду, який проводився в 70-80 роках найдужче. І, на жаль, наші батьки теж під цей процес підпали. Але потрібно якимось чином подолати це.

— До речі, як налаштована громада щодо перейменування взагалі і назви Гард зокрема?

— Є певний супротив людей, які звикли до того, як було, і надто не думають, і не хочуть заглиблюватися. Навіть коли на сайті міста виставили на голосування варіанти назви міста — і виявилось, що крім Південноукраїнська, є ще варіант Гард, то в багатьох виникає зневага до якоїсь опозиції, до інакодумства, навіть страх порушити систему.

Якщо підсумовувати, то це два такі найважливіші нюанси — історія і екологія — в питанні назви Гард. І третій момент — це те, що місто будувалось з прив'язкою до назви атомної станції. От вона була Южноукраїнська, то і місто так назвали — у 1987 році дали йому указом президії цю назву. Отже, є жорстка прив'язка. Але прив'язка до назви атомної станції не є аргументом, тому що навіть інші міста-супутники атомних станцій не мають її.

Що нам дасть Гард, так це розвиток туризму. Тут дуже великий туристичний потенціал. Погляньте, поруч є село Мигія, де туризм розвинувся дуже сильно — рафтинг, кемпінг і все таке. У нас потенціал ще більший. І скелі високі, й історичний Гард — це все можна було б розвинути дуже сильно. То розвиток туристичного сектору може стати майбутнім Южноукраїнська, який може стати Гардом. Тому що, якщо буде Південноукраїнськ, — ця назва особливо не викликатиме якоїсь зацікавленості, в неї немає ніякого забарвлення, якоїсь самобутності, автентичності, взагалі хоч чогось: просто південні українці — шість областей у нас південних українців, 10 мільйонів людей. Немає унікальності. Якщо ж туристи чутимуть «Гард» — це викликатиме цікавість.

Я чув, що дуже великий інтерес до тих міст, які перейменували, як-от: Горішні Плавні, там значно збільшився потік туристів. То є перспектива і в нашого міста

Просто приїхати насолодитися цими краєвидами — вже цього достатньо. Не говорячи про історичні прив'язки і легенди. Зараз вже їздять, але неорганізовано, без жодної користі для місцевого бюджету. Якби це можливо було якимось чином під офіційну складову підбити, то ці прибутки йшли б в кошторис міста. Це той аргумент, який люди ще до кінця не розуміють. Вони так звикли. Ми зараз доїдаємо оцю радянську спадщину. Місцеве населення не звикло думати, звикло виконувати. Вони не мислять на перспективу. А це можливо вже в найближчі роки зробити. І почати слід саме з ребрендингу назви міста — прив'язуючись до неї, ми можемо робити проєкти туристичні, розбудовувати туристичну інфраструктуру. Саме від населення залежатиме майбутнє довколишніх територій: Костянтинівки, Панкратового, Бузького, Іванівки.

Інші аргументи, які я наводжу, — це економія часу і чорнил: назва Гард — коротка, лаконічна, це 4 літери, а не 17 на противагу Південноукраїнську, 1 склад, а не 6. Назва Гард містить в звучанні дух козацької фортеці, яка впродовж трьох століть боронила українців від ворожих набігів та боролась з окупаційною політикою російської імперії. Тому зараз актуальність назви Гард зростає в рази, в умовах війни з росією. Крім основного значення слова «гард» (козацька риболовецька споруда, від слова «городити»), може трактуватися як «стражник», «захисник» (із санскриту), «град», «місто» (з готської), «земля» (з германських мов).

— На своїх сторінках у соцмережах ви ведете просвітницьку роботу. Як реагують люди, вдається переконувати?

— Я не бачу, кого я переконав, але я бачу, як вигулькують люди, які за цю ідею і з якими ми потім контактуємо. Просто в місті ми не знаємо, хто є місцевою інтелектуальною елітою. Кілька людей я знаю, але є й інші люди, які зараз підключаються до питання.

— Є якась організація чи спільнота, яка бореться за зміну назви Южноукраїнська саме на Гард?

— Людей з активною позицією дуже мало. Хто б воював, виборював, на конфлікт ішов — такого немає. Більшість людей працюють на атомній станції чи в місцевих установах. Багато хто просто боїться, мені здається. Таку відкриту підтримку я відчуваю тільки від нашої директорки історичного музею Зореслави Клименко, яка вступилася за цю ідею і намагається її просувати. За нинішніми результатами голосування приблизно 50 на 50 підтримки двох варіантів назви — Гарду і Південноукраїнська.

— То перейменування точно буде, але ще не відома назва-переможниця?

— Так, перейменування точно буде, на це націлена міська рада. Питання тільки в тому, якою буде назва. Йдеться про зміну концепції міста і його майбутнього. Як назвеш — так і попливе. І нам вирішувати, яким буде обличчя нашого міста в майбутньому, яким ми лишимо його своїм дітям та онукам.

Ірина ГУРСЬКА, сайт Гард.City
(публікується зі скороченнями)

Я хочу жити в Південноукраїнську!

Василь Сандул, економіст, старожил міста:

- На початку 70-х років минулого століття Південь України залишався одним з найбільш нестабільних регіонів із забезпечення електроенергією. З-поміж 23 перспективних майданчиків, що були відібрані для розміщення нових енергетичних потужностей, найбільш придатним виявився майданчик в районі сел Богданівка, Мар'янівка та Костянтинівка, і вже у червні 1968 року газета «Южная правда» сповістила своїх читачів про те, що на Миколаївщині планується будівництво нового потужного енергетичного гіганта. По всій країні було кинуто клич, і незабаром на берега Південного Бугу з усіх кінців СРСР з'їхалася молодь. Житлове селище вирішили спорудити в 2,5 кілометрах на північний захід від промислового майданчика на околиці села Костянтинівка.

Я з жінкою і маленьким сином приїхав сюди у 1976 році. Мене по -справжньому вразили темпи та розмах будівництва і те відношення, яке було в людей до своєї роботи і до головної цілі – зведення атомної станції та її тоді ще не міста, а селища-супутника. Люди завзято працювали, і в них на очах народжувалася новітня історія, яку вони будували своїми руками – на березі річки здіймалися будинки абсолютно нового міста, де створювалися нові сім'ї, народжувалися діти – нові мешканці маленького, але вже їхнього рідного міста, його майбутнє.

Коли в 1987 році робітничому селищу було надано статус міста, хоча на той час у майбутньому місті будівельників та енергетиків ще не було збудовано й десяти будинків, був оголошений конкурс на назву для нього. У конкурсі могли брати участь усі охочі. Переможцю було обіцяно премію. У редакції газети «Мирний атом», яка розмістилася спочатку у підсобній кімнаті на першому поверсі гуртожитку №1, не замовкав телефон: охочих брати участь у конкурсі та запропонувати свою назву наймолодшому місту в Україні було багато. Ось лише окремі пропозиції, опубліковані в газеті: "Зорянськ", "Атоммирськ", "Молодіжний", "Южноукраїнськ", "Ташлик", "Южатомськ", "Атомоград". Після опрацювання результатів місто стало називатися Южноукраїнськ. За роки свого існування наше місто і його мешканці стало знаним в Україні та за її межами своїм унікальним енергокомплексом, своїми спортсменами та митцями.

Наразі ми спостерігаємо історичну справедливість, приведення його назви до вірної, по-справжньому української – Південноукраїнськ. Дещо змінивши назву, а саме переклавши її на рідну мову, ми не втратимо впізнаваності нашого міста в країні та світі. На мою думку, це дуже важливо, адже саме цього – заслуженої слави нехай ще дуже юному, але зведеному ними з першого каменя Южноукраїнську, хотіли тисячі будівельників, монтажників, а згодом і атомників, які працювали, працюють і надалі будуть працювати тут. Дехто, виконавши свої професійні обов'язки, поїхали зводити і здавати в експлуатацію нові об'єкти, а інші – залишилися тут, у їхньому південному місті.

Минули роки, і зараз, у хвилину страшної рашистської навали, їхні діти і онуки стали на захист свого міста, на захист Півдня України. Ми всі з вами бачимо, як горить і руйнується наша Миколаївщина, але наш Південь став вже синонімом слів героїзм і незламність. Тому я вважаю саме зараз на часі нашому Южноукраїнську стати Південноукраїнськом, природньо з'єднавши в собі гордість за наш героїчний і прекрасний Південь і нашу рідну Україну. Я хочу жити в Південноукраїнську!

P.S. А місто Гард, до речі, вже існує в світі, на відміну від Південноукраїнська. Гард (нім. Hard) — ярмаркове містечко та громада округу Брегенц в землі Форарльберг, Австрія. Ось так.

В УСІХ НА УСТАХ

Я хочу жити в Південноукраїнську!

Олександр Пелюх, викладач історії, керівник управління інформації та громадських зв'язків ВП ПАЕС.

- За свідченням Дмитра Яворницького, найвідомішого та найповажнішого дослідника козацтва, який в своїй науковій праці «Запорожье в остатках старины и преданьях народа» розповідає про Гард, гард – це не якесь певне місце, це засіб для ловлі риби: дві перегородки, схожі на драбини, покладені навпроти одна одної у воді між каменями, які затримували рибу. Тобто, перше значення слова «гард» саме таке. Таких гардів було досить багато у цій місцевості, ми і зараз можемо знайти на камінні отвори, де вони закріплювалися. Напевно, саме з цієї причини урочище, де роками, зазвичай, козаки ловили рибу гардами, вантажили в човни і відправляли на Січ, й саме отримало назву Гард. Центр же паланки знаходився поблизу теперішнього міста Первомайськ.

Навесні 1676 року гетьман запорізький Іван Самойлович направив козака Степана Підстреленого із завданням підшукати в гирлі Синюхи, поблизу польського і османського кордонів, місце для будівництва укріплення. Того ж року й було побудовано фортецю у вигляді правильного восьмикутника. Козаки назвали своє укріплення «Орлик» (від назви місцевого урочища). Замок входив до складу Бугогардівської паланки Запорозької Січі. Майже одразу ж під його захистом тут почали селитися втікачі зі сторони Речі Посполитої та інших місць. Перші хати ставилися на схід від укріплення вздовж Синюхи та Бугу.

Моя позиція полягає в тому, щоб не змінювати кардинально назви міста, а логічно привести її у відповідність до українського правопису. Особисто я народився в Одеській області, але познайомившись з Южноукраїнськом у 2001 році, завжди вважав його саме Південноукраїнським, вважаючи саме таку назву вірною і сподіваючись, що настане час і помилку буде виправлено. Зараз настав якраз той час. Місто було збудоване «з нуля». Так, будівництво частково велося на території села Костянтинівка, яке свого часу гостинно прийняло і прихистило перших будівельників і їхні сім'ї. Але мешканці Костянтинівки, чиї обійстя знесли, бо вони входили до майбутніх кордонів міста, отримали квартири в нових будинках, які дуже швидко виростали на берегах Південного Бугу, і стали одними з перших містян. Місто сформувалося, виросло і отримало багато досягнень – трудових, наукових, культурних, спортивних, саме як місто на Півдні України, Південноукраїнськ.

Зараз, у час війни, особливо важливо чути саме таку назву, яка буде надихати і давати надію на щасливу долю нашого краю. Можливо, з часом, і цю назву буде змінено, беручи до уваги реалії майбутніх мешканців міста. Історія знає багато таких прикладів. Тому, я вважаю, що непотрібно зараз воювати за різні варіанти назви міста. Назва має об'єднувати і згуртовувати людей, а не роз'єднувати і робити антагоністами.

Хтось бачить у цій назві своєрідну «прив'язку» до назви Південноукраїнської атомної станції, та це не так. А якщо би й так? Невже хтось буде заперечувати цінність і важливість того поштовху розвитку цього регіону, який дало саме будівництво Південноукраїнської АЕС?

Наразі я бачу за проміжними результатами опитування на багатьох інтернет-ресурсах, що більшість респондентів все-таки схильні до Південноукраїнська. І я – серед них! Я хочу жити в Південноукраїнську!

Фізіотерапія: зі збитків до прибутку

Найбільшим кроком уперед цьогоріч стало налагодження роботи фізіотерапевтичного відділення Южноукраїнської міської багатопрофільної лікарні. Зі збиткового воно стало прибутковим.

«Южноукраїнська міська багатопрофільна лікарня продовжує працювати в штатному режимі. Розпочався ремонт водоканалізаційної системи», — повідомив очільник закладу Сергій Лупов, — «Вирішується й питання дефіциту кадрів».

«Ми залучили травматолога, якого довго у нас не було. У нього з самого ранку стоять великі черги. На сьогодні повинен прийти ще один травматолог - операційний. Вони разом будуть надавати великий спектр послуг. Також у нас будуть три нових хірурга -інтерн, лікар-анестезіолог, два нових терапевти, стоматолог», – розповідає директор НКП «Южноукраїнська міська багатопрофільна лікарня».

Проте, найбільшим кроком уперед стало налагодження роботи фізіотерапевтичного відділення. Торік було скорочено режим його роботи та, навіть, постало питання про закриття, адже Національна служба здоров'я не фінансувала послуги, що там надаються. Щоб зберегти фізіотерапію, допомогу надав місцевий бюджет. Сьогодні ситуація кардинально протилежна. З початку року медзаклад уклав угоду з НСЗУ на надання послуг. Завдяки цьому відділення зі збиткового перетворилося на прибуткове. Зараз мова вже йде про ремонт приміщень та придбання нового обладнання. Сергій Лупов вважає, що ремонт можливо зробити вже цьогоріч.

Фізіотерапія показана людям, які проходять реабілітацію після важких захворювань, зокрема, інсультів, травм, після знаходження в довгому непорушному стані. У відділенні можна отримати послуги з ультразвукової, ампліпульсної та лазерної терапії, електростимуляції, інгаляції, масажу, тепло- та озокеритолікування. Працює лікувально-фізкультурний кабінет. Застосовують спеціалізовані методики для дітей під час лікування плоскостопості, сколіозу, дисплазії тазостегнового суглоба.

«Щодня до відділення звертається близько 60-70 людей. В залежності від сезону, це може бути більше, або менше. Декілька з них отримують дві та більше процедур», - розповідає Максим Березовий, в.о медичного директора НКП ЮМБЛ. Послуги, що надаються відділенням, безкоштовні для відвідувачів. Лікарня вторинного рівня тісно співпрацює з первинкою, і за електронним направленням пацієнти можуть отримати фізіотерапевтичні процедури. Відділення працює щоденно, крім вихідних днів, з 8.00 до 18.00. За електронним направленням люди записуються в електронну чергу, приходять на вказану годину, без затримки, без черг, проходять свої процедури і далі можуть спокійно відправлятися по своїх справах», - каже Максим Березовий.

Окрім того, у фізіотерапії з переліку платних послуг пацієнти можуть пройти дві процедури. Це інгаляції та лікувальний масаж.

Галина НАЗАРОВА

НОВИНИ СПОРТУ

Новини з європейської спортарени

18-19 липня у місті Загреб (Хорватія) відбувся чемпіонат Європи з греко-римської боротьби серед спортсменів вікової категорії U-15.

У складі національної збірної команди України участь у змаганнях континентальної першості взяли 2 южноукраїнських спортсмена – вихованці секції греко-римської боротьби спортивного комплексу «Олімп» УСО ВП ПАЕС – Денис Середін та Євген Богдан.

Спорт цікавий своєю непередбачуваністю! Іноді сліпий жереб та спортивна удача можуть внести свої корективи у багаторічну підготовку спортсменів. Так сталося і з нашим борцем Денисом Середіним – дворазовим призером чемпіонатів України, який на відбіркових сутичках до складу національної збірної України не програв жодного балу жодному супернику. Але у першій же сутичці змагань чемпіонату Європи спортивна доля звела його зі спортсменом з Грузії, якому Денис поступився з рахунком 1:2 у запеклому двобої та вибув з боротьби за медалі європейської першості.

Євген Богдан блискавично стартував у ваговій категорії до 57 кг, здобувши 3 беззаперечні перемоги над представниками Словаччини, Фінляндії та Франції. За вихід до фіналу чемпіонату Європи спортивний жереб звів нашого спортсмена з досить досвідченим борцем з Болгарії. Програвши сутичку представнику Болгарії та втративши можливість здобути золото змагань, Євген мав чекати результатів втішних зустрічей, які відбувалися тільки наступного дня. На жаль, на другий день змагань наш спортсмен поступився у боротьбі за бронзову нагороду борцю з Угорщини, посівши 5 місце на чемпіонаті Європи серед 24 борців своєї вагової категорії.

Результат виступу Євгена додав рейтингових очок до скарбнички національної збірної команди України, яка у загальнокомандному заліку піднялася на третю сходинку п'єдесталу континентальної першості серед 27 країн учасниць, пропустивши попереду збірні команди Туреччини та Азербайджану.

Незважаючи на відсутність медалей у южноукраїнських борців на цих змаганнях, ми пишаємося нашими хлопцями та їх тренерами-викладачами Бутхузі Карая і Денисом Чебановим!

Впоратися з передстартовим хвилюванням на змаганнях найвищого рангу та найти в собі сили і натхнення насолоджуватися на борцівському килимі саме процесом боротьби, а не тремтіти від відповідальності щодо результату, під силу навіть не всім дорослим спортсменам. Мабуть і не кожен з нас, займаючись спортом у дитинстві, здобував у свої 14 років право представляти державу на чемпіонаті Європи у складі національної збірної команди України.

Ми щиро бажаємо южноукраїнським борцям греко-римського стилю підкорення найвищих спортивних висот, бо іноді поразка надихає на великі перемоги у своєму житті!

Адміністрація спортивного комплексу «Олімп» УСО ВП ПАЕС та тренерсько-викладацький склад висловлює найщиріші слова подяки профспілковій організації ВП ПАЕС та особисто Сергію Сніткову за фінансову підтримку участі наших спортсменів у заключному двотижневому навчально-тренувальному зборі національної збірної команди України з підготовки до чемпіонату Європи!

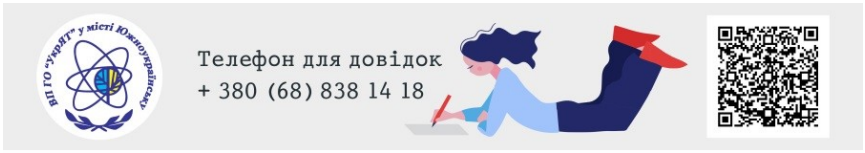
Величезна подяка народному депутату Верховної Ради України Артему Чорноморову за фінансову підтримку в організації поїздки спортсменів на чемпіонат Європи до Хорватії та найщиріші слова подяки голові Миколаївської обласної державної адміністрації Віталію Кіму за допомогу і підтримку дитячого та юнацького спорту в нашому регіоні у такі тяжкі часи для всієї країни.

І звичайно, величезна вдячність всім українським чоловікам, які в цей час боронять нашу державу, за надану можливість нашим дітям жити, займатися спортом, готуватися до змагань та брати в них участь, прославляючи нашу країну на європейській спортивній арені!

Катерина СПАНЧАК, зав. ВРД та ЮС
СК «Олімп» УСО ВП ПАЕС

ЗВЕРНІТЬ УВАГУ!

ВП ГО «УкрЯТ» у м. Южноукраїнську оголошує творчий конкурс патріотичного малюнку «Україна очима дітей атомників»

Конкурс проводиться з 25 липня по 20 серпня 2022 р.

Участь у Конкурсі можуть взяти діти членів «УкрЯТ» та працівників ВП ПАЕС віком до 16 років.

Метою конкурсу є:

- особистий розвиток;
- пропагування української національної символіки;
- розвиток патріотизму серед дітей та молоді;
- демонстрація єдності щодо українських цінностей;
- заохочення до вивчення української історії.

Конкурсні роботи можна сфотографувати та надіслати на електронну пошту sjankovskii@gmail.com з вказівкою теми листа: Конкурс «Україна очима дітей атомників». В листі необхідно вказати ім'я конкурсанта, вік та контактний телефон батьків конкурсанта або передати особисто представнику «УкрЯТ» зателефонувавши за номером: (+380) 68-838-14-18.

Кожному учаснику Конкурсу буде присвоєний порядковий номер, після закінчення конкурсу за допомогою ресурсу random.org буде згенеровано випадкових три номери, учасники з цими порядковими номерами стануть переможцями.

Переможців чекають дипломи, цінні та цікаві подарунки від Українського ядерного товариства, а також сувенірна продукція від ВП ГО «УкрЯТ» у м. Южноукраїнську.

Організатори конкурсу залишають за собою право обрати четвертого переможця, робота якого буде найбільш точно та актуально висвітлювати тематику Конкурсу і який також отримає цікаві подарунки.

Процедура нагородження відбудеться 24 серпня 2022 р.

Енергетик
Газета ВП ПАЕС
Адреса: 55000 Миколаївська обл., м.Южноукраїнськ, бул. Шевченка, 8а, ІЦ "Імпульс", 2 поверх
Тел.: (05136) 5-76-91
Тел.: (05136) факс 5-94-00
E-mail: smi@sunpp.atom.gov.ua
Реєстраційне свідоцтво №81 серії МК видане 30.V. 1994 р.
Читайте нас на www.sunpp.mk.ua
Відповідальна за випуск Бондаренко О.О.
Наклад 1000 примірників
Виготовлено в друкарні ВП ПАЕС
Розповсюджується безкоштовно